

bliver bevilget i denne Samling, nemlig til Tjenestemændene, og vel er der for nogle Dage siden vedtaget en Lov, der vil kræve 1 Mill. Kr. til Pensionisterne, men selv om vi tager disse Penge med, vil det vise sig, at der alligvel bliver et Overskud paa Driften, og det er jo bekendt, at der er forelagt et Lovforslag om Fornyelse af Luksustolden, som formentlig vil give en Indtægt paa ca. 7 Mill. Kr. Saa det vil altsaa alligvel vise sig, selv naar vi tager de betydelige Udgifter med, som jeg regner med skal komme efter Vedtagelser, der forhaabentlig kommer her i Rigsdagen, at der er et Overskud paa Driftsbudgettet til Trods for, at Driftsbudgettet fører saa betydelige Beløb over paa Anlægsbudgettet til Brug dér. Det er jo muligt, at der i Aarets Løb vil dukke et og andet op, som kræver Udgifter, det er der ingen, der kan nægte, men heller ingen kan nægte, at det, saa vidt det har været muligt, er søgt undgaaet derved, at Finansloven er blevet belastet med alle de Udgiftsposter, som man kunde belaste den med paa det Tidspunkt, da den vedtoges.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard var vist i det allervæsentligste enig med mig i de Synspunkter, jeg her har nævnt. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard var dog, kan jeg sige, mod Sædvane meget sortseende med Hensyn til Finanslovens fremtidige Udvikling.

Naar det ærede Medlem i de foregaaende Aar har forelagt sine Finanslovsforslag og debatteret dem ved tredje Behandling, har det ærede Medlem været tilbøjelig til at se overordentlig lyst paa Tingene. Der har ikke været særlig Grund til det, det viser i alt Fald Tillægsbevillingslovsforslaget i Aar, hvis vi vil tage indeværende Aar til Eksempel. Men det forekom mig, at det ærede Medlem havde en betydelig større Tilbøjelighed til at ville være Sortseer i dette Øjeblik end paa tidligere Tidspunkter, naar det ærede Medlem skulde omtale sine egne Finanslove. Det forstaas vel. Jeg skal ikke forsøge at overgaa eller naa det ærede Medlem i Lyssyn fra tidligere Aar, men tage ganske nøgternt paa det, som det er, og sige, at det ser ud til, at der bliver et Overskud paa Driftsbudgettet, og at Ministeriet gennem Administrationen i det kommende Aar skal søge at bevare den Balance og det Overskud, som findes paa Driftsbudgettet.

Men, siger det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, at der er denne Balance, skyldes jo, at Regeringen ikke har kunnet gennemføre alle de Forslag, som er fremsat her i

Rigsdagen, ellers vilde det jo have frembragt Udgifter, som der ikke var Dækning for. Men her overser det ærede Medlem ganske, at hvis man har Magt til at gennemføre de Udgiftslove, som man ønsker, formet paa sin Maade, har man ogsaa Magt til at gennemføre de Besparselser og de Indtægtslove, som skal til for at dække dem. Men det er jo blevet saadan, i alt Fald her ved Afslutningen af Rigsdags-samlingen, at det er Landstinget, der i Øjeblikket er Trumf i dansk Rigsdagsliv. Landstinget har som Følge deraf været i Stand til at hindre, at der kom saadanne Besparselser frem paa Økonomien, som kunde have dækket Udgifterne, hvis de var vedtaget. Og i øvrigt kan jeg i alt Fald sige, at hvis det havde været muligt for os at gennemføre sociale Love, der havde krævet Indtægter til Dækning, skulde Rigsdagen meget hurtigt være blevet bekendt med, paa hvilken Maade vi ønskede, at disse Indtægter skulde tilvejebringes. Men vi har ikke haft Magt som Agt, det skal jeg indrømme, Landstinget har været det stærke overfor Folketinget, og det betyder vel, at vi staar overfor et Spørgsmaal om, hvorledes Magtforholdene i Fremtiden skal fordeles imellem Tingene i den danske Rigsdag. Naar saadanne Spørgsmaal rejses og rejses paa den Maade, som de er rejst her, ja, saa plejer de i Danmark og alle andre Lande, hvor de rejses, at stile hen imod en eller anden Afslutning, en eller anden Afgørelse af det fremtidige Forhold, og jeg ser med Fortrøstning den Tid i Møde, da det danske Folk skal tage Stilling til, om den afgørende Magt i Danmarks Rigsdag skal ligge i Folketinget eller i Landstinget. Jeg ser med fuld Fortrøstning den Tid i Møde, da en saadan Afgørelse skal træffes.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard udtalte, at den socialdemokratiske Regering havde været begærlig efter at komme til Magten. Nej, der var ingen Begærlighed, men der var heller ikke noget at være begærlig efter. Den økonomiske Situation, som blev overleveret fra det afgaaede Ministerium, var der ingen Grund til at skynde sig for at komme til at arbejde med. Der forelaa en gennem alle Aarene stadig stigende Statsgæld, en fortsat Forøgelse af Rentebyrden med stadig større Beløb paa Udgiftssiden, en Statsgæld, der var naaet op til over 1200 Mill. Kr., og en Statsgæld, som enhver vidste delvis forfaldt i de nærmeste Aar med det samlede Beløb af de forskellige Laans Størrelse. Der forelaa en Finanslov, som enhver, der havde ar-